

Arrest

nr. 130 205 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 augustus 2009 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 30 juni 2014.

1.2. Nadat verzoeker een schriftelijke verklaring had afgelegd, werd het dossier van verzoeker op 23 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 augustus 2014.

1.3. Op 6 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 7 augustus 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Khasavyurt (Dagestan). Op 17 november 2007 verliet u samen met uw vrouw M.(...) A.(...) (OV 6.475.266) en kinderen Dagestan. Op 21 november 2007 vroegen jullie in Polen een eerste maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgewezen. In 2009 vroegen jullie een tweede maal asiel aan en ook deze asielaanvraag werd door de Poolse autoriteiten afgewezen. Jullie verlieten Polen en reisden naar België waar jullie op 17 augustus 2009 een eerste asielaanvraag indienden. U haalde hierbij aan dat u in 1994 werd opgeroepen voor uw legerdienst in het Russische Federale leger en deze dienstplicht vervulde vanaf de zomer 1994 in Grozny, Tsjetsjenië. Bij het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog in december 1994 kwamen uw broers u halen in Tsjetsjenië en keerde u terug naar Dagestan. Op 6 juni 2007 werd u meegenomen door medewerkers van de ROVD die u ondervroegen over uw betrokkenheid bij de eerste Tsjetsjeense oorlog. Er werd een strafzaak tegen u geopend en een uitreisverbod uitgevaardigd. Ongeveer een week later werd u ontvoerd door 4 of 5 gemaskerde en gewapende mannen. U werd vastgehouden ergens in de buurt van Grozny, waar u werd mishandeld en ondervraagd over een bepaalde militaire basis en het aantal rebellen op de basis. Na een week kon u worden vrijgekocht door uw oom. U besloot Dagestan te verlaten en haalde op 16 november 2007 uw reispaspoort af. De volgende dag vertrok u en uw gezin naar Polen. Het Commissariaat-generaal nam op 8 december 2010 in het kader van de eerste asielaanvraag van u en uw vrouw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 13 mei 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Jullie dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Jullie keerden niet terug naar uw herkomstland en op 23 juni 2011 dienden u en uw vrouw een tweede asielaanvraag in, die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielrelaas. U verwees hierbij naar twee convocaties op uw naam die uw ouders in Dagestan ontvingen en huiszoekingen die bij uw ouders plaatsvonden. U voegde tevens toe dat twee kennissen uit uw legereenheid, A.(...) en H.(...), iets misdeden in 1994 – u verklaarde niet te weten wat – en dat u omwille hiervan in 2007 werd aangehouden door medewerkers van de ROVD en een week later werd ontvoerd door onbekenden. Op 6 september 2011 nam het Commissariaat-generaal in het kader van de tweede asielaanvraag van u en uw vrouw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas nog steeds ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 30 november 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Jullie cassatieberoep bij de Raad van State werd op 31 januari 2012 verworpen. Zonder België te hebben verlaten dienden u en uw vrouw op 30 juni 2014 ten slotte een derde asielaanvraag in. Uw huidige aanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen uiteen hebt uiteengezet. Zo verklaart u dat de wijkagent en gewapende mannen nog steeds naar u komen informeren bij uw ouders en uw burens, omdat zij op zoek zijn naar u en vreest u bij een eventuele terugkeer gearresteerd of gedood te worden. Tevens verklaart u dat uw beste vriend en uw verre neef werden beschoten, naar aanleiding waarvan uw vriend overleed, en dat u had vernomen dat zij problemen hadden gekregen omwille van u. Daarnaast voegt u toe dat u in 2008 vernam dat uw twee legergenoten tijdens uw legerdienst in 1993 een medewerker van de Russische speciale diensten hadden vermoord en u valselijk beschuldigd werd van deze moord. Inmiddels vernam u ook dat de familieleden van de persoon die door uw legergenoten werd vermoord in 2012 een bloedwraak tegen u hadden uitgesproken. Sinds 2013 wordt u officieel gezocht door de Dagestaanse ordediensten in verband met de beschuldiging van bovenvermelde moord alsook van terrorisme.

Ter ondersteuning van jullie huidige asielaanvraag legden u en uw vrouw volgende documenten voor: jullie huwelijksakte, jullie geboorteakten en deze van de kinderen, een schriftelijke verklaring van uw vrouw, een brief van de burens met kopieën van hun binnenlandse paspoorten, een Belgisch medisch attest op naam van uw vrouw en een opsporingsbericht op uw naam.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uw huidige aanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen uiteen hebt uiteengezet. Zo verklaart u dat de wijkagent en gewapende mannen nog steeds naar u komen informeren bij uw ouders en uw burens, omdat zij op zoek zijn naar u en vreest u bij een eventuele terugkeer gearresteerd of gedood te worden. Tevens verklaart u dat uw beste vriend en uw verre neef werden beschoten, naar aanleiding waarvan uw vriend overleed, en dat u had vernomen dat zij problemen hadden gekregen omwille van u. Daarnaast voegt u toe dat u in 2008 vernam dat uw twee legergenoten tijdens uw legerdienst in 1993 een medewerker van de Russische speciale diensten hadden vermoord en u valselijk beschuldigd werd van deze moord. Inmiddels vernam u ook dat de familieleden van de persoon die door uw legergenoten werd vermoord in 2012 een bloedwraak tegen u hadden uitgesproken. Sinds 2013 wordt u officieel gezocht door de Dagestaanse ordediensten in verband met de beschuldiging van bovenvermelde moord alsook van terrorisme (3e AA DVZ, verklaring, rubriek 15, 17 en 18; 3e AA CGVS 5/08/2014 p. 4-9).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Meer bepaald werd geoordeeld dat er wegens tegenstrijdigheden met beschikbare informatie, vaagheden, onwaarschijnlijkheden, en een gebrek aan enig begin van bewijs geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde legerdienst in het Russische leger in Tsjetsjenië in 1994. Daarnaast werd vastgesteld dat u tevens tegenstrijdige en onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten van juni 2007 en geoordeeld dat uw gedrag niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw voorgehouden vrees ten aanzien van de autoriteiten van uw herkomstland, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit haalde. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Ook uw tweede asielaanvraag, die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijk asielrelaas, werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog steeds op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Ook deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet (supra), namelijk uw legerdienst die u voor het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog in Tsjetsjenië vervulde, toen twee legergenoten iets mispeuterd hadden, en naar aanleiding waarvan u in 2007 werd aangehouden en ontvoerd, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het Commissariaat-generaal werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd – in hoofdzaak kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde legerdienst waar al de door u aangehaalde problemen hun oorsprong in vinden – wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Meer nog werden enkele bijkomende tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen, die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder onderuit wordt gehaald.

Aangaande uw verklaring dat u omwille van een misdaad begaan door twee legergenoten tijdens uw legerdienst, in 2007 werd aangehouden en ontvoerd, toen u hierover werd ondervraagd, hetgeen u pas in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalde, zij benadrukt dat het geenszins aannemelijk is dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag geen enkele melding maakte van dit feit, te meer aangezien u nadien de door u ingeroepen vervolgingsfeiten van 2007 hieraan verbond (2e AA CGVS, 19/08/2011, p. 8-9). Uw uitleg dat u destijds bang was en er geen aandacht op wilde vestigen (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 5) overtuigt niet. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo

volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Bovendien werd in dit verband een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u in 2008 te weten kwam dat uw legergenoten destijds een moord hadden begaan, toen de familieleden van de vermoorde persoon uw familie in dit verband benaderde (3e AA CGVS 5/08/2014, p. 8). In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk niet te weten wat uw legergenoten destijds hadden misdaan naar aanleiding waarvan u later in de problemen kwam (2e AA CGVS 19/08/2011, p. 8-9). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, legde u uit dat er mensen bij u kwamen die u alles uitlegden maar dat u 2 tot 3 jaar later nog steeds niet precies wist wat er was gebeurd. U kwam het uiteindelijk te weten via uw broer en andere familieleden (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 9). Deze uitleg kan deze vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins opheffen, daar dit nog steeds niet te verzoenen valt met uw eerdere verklaring in 2008 wel te hebben vernomen dat uw legergenoten destijds een moord hadden begaan. Zij ten slotte nog opgemerkt dat u in het kader van onderhavige aanvraag verklaarde dat uw twee legergenoten door wie u later in de problemen zou zijn gekomen, A.(...) en A.(...), heetten (3e AA CGVS 5/08/2014, p. 5), hoewel u tijdens uw tweede asielaanvraag nog verklaarde dat zij A.(...) en H.(...) heetten (2e AA CGVS 19/08/2011, p. 8).

Verder moet vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over het tijdstip waarop de bloedwraak tegen u werd uitgesproken in verband met de moord op de medewerker van een Russische speciale dienst die destijds door uw twee legergenoten werd gepleegd. U verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor uw derde asielaanvraag dat de bloedwraak werd uitgesproken twee jaar geleden, in 2012 (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 6). Echter, verder in de loop van het gehoor verklaarde u eveneens dat de ouderen van uw familie samenkwamen met de ouderen van de familie van de vermoorde persoon omwille van de bloedwraak en dit contact had plaats gevonden in 2008 (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 7). Toen u er werd op gewezen dat het onlogisch is dat ouderen omwille van een bloedwraak bij elkaar komen, jaren voor dat deze bloedwraak werd uitgesproken, antwoordde u dat het in 2008 geen verzoeningspogingen betrof, maar dat de familie van de vermoorde persoon de vraag kwam stellen waarom u zich niet aanbodt bij hen, indien u werkelijk onschuldig was, en stelde dat indien u niet bij hen zou langsgaan, ze een bloedwraak zouden uitspreken (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 8). Deze uitleg overtuigt niet, daar u eerder uitdrukkelijk had aangegeven dat de ouderen in 2008 bij elkaar kwamen net omwille van de bloedwraak tegen u (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 7).

Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen aflegde, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder onderuit gehaald.

Aangaande de nieuwe documenten die u en uw echtgenote in het kader van jullie huidige asielaanvraag neerleggen - namelijk een opsporingsbericht d.d. 22 augustus 2013, een brief van uw burens met kopieën van hun binnenlandse paspoorten en de schriftelijke verklaring van uw vrouw - ter ondersteuning van uw asielrelaas, zij benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvragen, die in het kader van uw huidige aanvraag enkel kan worden bevestigd, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Aangaande het opsporingsbericht d.d. 22 augustus 2013 moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde dat het bericht op een bord bij het politiebureau hing waar uw broer het zag en het eraf heeft gehaald (3e AA DVZ, verklaring, rubriek 17). Vastgesteld dient te worden dat het opmerkelijk is dat dit opsporingsbericht, dat immers gericht is aan de hoofden van verschillende politiekantoren, bedoeld om intern informatie door te geven, zomaar uitgehangen werd voor het grote publiek op een bord bij het politiebureau. Bovendien bevat het bericht, gericht aan de politiehooften van andere regio's, grammaticale anomalieën. Van een dergelijk attest uitgaande van een officiële dienst kan redelijker wijze verwacht worden dat dit grammaticaal correct zou zijn opgesteld. Deze vaststellingen doen bijgevolg (verder) afbreuk aan de authenticiteit van dit opsporingsbericht.

Met betrekking tot de schriftelijke verklaringen van uw echtgenote en de schriftelijke verklaringen van uw burens aangevuld met kopieën van hun binnenlandse paspoorten, moet worden vastgesteld dat deze stukken subjectief van aard zijn, daar ze uitgaan van familieleden en burens, en er dan ook geen objectieve bewijswaarde aan toegekend kan worden. Deze stukken kunnen bijgevolg evenmin afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit het medische attest op naam van uw vrouw kan enkel worden afgeleid dat zij werkonbekwaam was van 08/07/2014 tot 10/07/2014. Verder levert dit attest geen bijkomende informatie in verband met jullie beweerde terugkeervrees. De geboorteakten van u en uw gezin alsook uw huwelijksakte werden reeds neergelegd ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag en in dit kader beoordeeld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met motivering van de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat hij nieuwe bewijzen voorlegt van zijn vervolging in Dagestan en dat hij tevens vermeld heeft dat een bloedwraak tegen hem werd uitgesproken omwille van een moord gepleegd door twee militairen met wie hij samen in dienst was. Vervolgens onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een medisch attest van 18 juli 2014 gevoegd waaruit moet blijken dat verzoeker kampt met geheugenproblemen.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 71 199 van 30 november 2011 werd inzake verzoekers tweede asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen afgelegd in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag blijkt dat hij bij de verklaringen blijft die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd en dat hij ter staving van zijn toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt. Met betrekking tot die neergelegde stukken merkt het Commissariaat-generaal op dat deze de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, die werd vastgesteld in het kader van de eindbeslissing in het kader van zijn eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen. Met betrekking tot de eerste convocatie d.d. 4 april 2011, de tweede convocatie d.d. 15 april 2011 en het proces-verbaal van de bezichtiging van de plaats van het

voorval wordt in de beslissing vastgesteld dat verzoeker verklaringen aflegde die niet overeenstemmen met de inhoud van de documenten en wordt geoordeeld dat deze documenten geen informatie bevatten met betrekking tot de problemen die verzoeker in Dagestan zou hebben gekend en die hem ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten. Voorts wordt herhaald welke de vaststellingen waren die tot de ongeloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag hebben geleid en gesteld dat de neergelegde documenten deze vaststellingen niet wijzigen. De neergelegde documenten betreffen, zo luidt het, incidenten die na verzoekers vlucht naar België plaatsvonden waardoor verzoeker er nog steeds niet in slaagt zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Voorts wordt gewezen op de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan de waarde van deze documenten. Tevens merkt het Commissariaat-generaal op, ondanks verzoekers verklaring bij zijn ouders te informeren naar een eventueel bewijsstuk, van verzoeker nog steeds niets te hebben mogen ontvangen met betrekking tot de tweede huiszoeking die bij verzoekers ouders zou hebben plaatsgevonden. Er wordt ook opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat er in april 2011 op korte tijd plotseling twee convocaties bij verzoekers ouders toekwamen en er één huiszoeking zou zijn uitgevoerd. Aangaande de zogenaamde nieuwe informatie waarover verzoeker beschikte, wordt vastgesteld dat verzoeker deze reeds ten tijde van zijn eerste asielaanvraag heeft meegedeeld. Voorts wordt op grond van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt gesteld dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Tot slot wordt geoordeeld dat er actueel in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een latere asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De kernvraag is of de stukken die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd, met name twee convocaties, een protocol van de huiszoeking, een kopie van het geboortecertificaat van M.M., een kopie van de verklaring van de verantwoordelijke van het LOI in Edegem en een kopie van de Poolse geboortecertificaat van A.M. (AD tweede AA, stuk 11, Documenten), een ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat uit de neergelegde documenten niet kan worden opgemaakt dat zij betrekking hebben op de problemen die verzoeker ertoe hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten waardoor deze inderdaad niet bij machte zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas om te buigen. Verzoekers blote bewering dat zijn verklaringen over de oproepingen en de huiszoekingen "kunnen" overeenstemmen met de informatie die bekend is over Dagestan (Verzoekschrift, p. 4), volstaat in dit verband niet. Verzoeker brengt verder geen enkele objectieve informatie aan die toelaat het standpunt van de commissaris-generaal met betrekking tot de relatieve bewijswaarde van stukken uit de Noordelijke Kaukasus (AD tweede AA, stuk 12, Landeninformatie, Antwoorddocument Russische Federatie/Tsjetsjenië, valse documenten) in twijfel te trekken. Verzoeker beperkt zich immers tot de stelling dat deze informatie in zijn concreet geval niet opgaat, maar brengt geen enkel element aan waaruit dit zou blijken. Verzoekers bewering dat officiële papieren in Dagestan vaak onvolledig of foutief worden ingevuld, is niets meer dan een zwakke poging om a posteriori te verklaren waarom hij verklaarde dat majoor van justitie I. bij de huiszoeking aanwezig was, terwijl dit niet blijkt uit het door hem neergelegde protocol. De mededeling van verzoeker dat het perfect normaal is dat er in april 2011 plotseling twee convocaties van de ordediensten van Dagestan bij zijn ouders zijn toegekomen aangezien de situatie in Dagestan verre van rustig is, is ook niet van aard om zijn asielrelaas geloofwaardig te achten. De Raad besluit dat de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte gegevens geen bewijs omvatten waardoor zijn relaas alsnog als geloofwaardig moet worden beschouwd.

2.6. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moet aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker geeft uitdrukkelijk aan dat hij niet om subsidiaire bescherming verzoekt, zodat de Raad niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande.

2.7. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

2.3.2. In het kader van onderhavige asielaanvraag verklaart verzoeker dat de wijkagent en gewapende mannen nog steeds naar hem komen informeren bij zijn ouders en zijn burens omdat zij op zoek zijn naar hem. Hij vreest dan ook dat hij bij een eventuele terugkeer zal gearresteerd of gedood worden. Tevens verklaart verzoeker dat zijn beste vriend en zijn verre neef werden beschoten, naar aanleiding waarvan zijn vriend overleed, en dat hij heeft vernomen dat zij problemen hadden gekregen omwille van hem. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij in 2008 vernam dat twee legergenoten tijdens zijn legerdienst in 1993 een medewerker van de Russische speciale diensten hadden vermoord en dat hij valselijk beschuldigd werd van deze moord. Inmiddels vernam hij ook dat de familieleden van de persoon die door zijn legergenoten werd vermoord in 2012 een bloedwraak tegen hem hadden uitgesproken. Verzoeker stelt dat hij sinds 2013 officieel wordt gezocht door de Dagestaanse ordediensten in verband met de beschuldiging van bovenvermelde moord alsook van terrorisme.

Ter staving van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: zijn huwelijksakte, de geboorteakten van hem en zijn echtgenote en deze van de kinderen, een schriftelijke verklaring van zijn vrouw, een brief van de burens met kopieën van hun binnenlandse paspoorten, een Belgisch medisch attest op naam van zijn vrouw en een opsporingsbericht op zijn naam.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet (supra), namelijk uw legerdienst die u voor het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog in Tsjetsjenië vervulde, toen twee legergenoten iets mispeuterd hadden, en naar aanleiding waarvan u in 2007 werd aangehouden en ontvoerd, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het Commissariaat-generaal werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd – in hoofdzaak kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde legerdienst waar al de door u aangehaalde problemen hun oorsprong in vinden – wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”* Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt: *“Meer nog werden enkele bijkomende tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen, die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder onderuit wordt gehaald.*

(...) Zo verklaart u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u in 2008 te weten kwam dat uw legergenoten destijds een moord hadden begaan, toen de familieleden van de vermoorde persoon uw familie in dit verband benaderde (3e AA CGVS 5/08/2014, p. 8). In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk niet te weten wat uw legergenoten destijds hadden misdaan naar aanleiding waarvan u later in de problemen kwam (2e AA CGVS 19/08/2011, p. 8-9). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, legde u uit dat er mensen bij u kwamen die u alles uitlegden maar dat u 2 tot 3 jaar later nog steeds niet precies wist wat er was gebeurd. U kwam het uiteindelijk te weten via uw broer en andere familieleden (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 9). Deze uitleg kan deze vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins opheffen, daar dit nog steeds niet te verzoenen valt met uw eerdere verklaring in 2008 wel te hebben vernomen dat uw legergenoten destijds een moord hadden begaan. Zij ten slotte nog opgemerkt dat u in het kader van onderhavige aanvraag verklaarde dat uw twee legergenoten door wie u later in de problemen zou zijn gekomen, A(...) en A(...), heetten (3e AA CGVS 5/08/2014, p. 5), hoewel u tijdens uw tweede asielaanvraag nog verklaarde dat zij A(...) en H(...) heetten (2e AA CGVS 19/08/2011, p. 8).”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen doch hij slechts stelt dat met betrekking tot de tegenstrijdigheden enige mildheid noodzakelijk is, dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders heeft herinnerd doch dit er niet mag toe leiden dat hem de vluchtelingenstatus ontzegd wordt en dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die hij had/heeft. Verzoeker verwijst tevens naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest waaruit moet blijken dat hij met psychologische problemen en geheugenproblemen kampt.

Verzoeker overtuigt allerminst. Zo in het door hem voorgelegde medisch attest inderdaad wordt gesteld dat verzoeker aan geheugenproblemen lijdt, kan hieruit op generlei wijze blijken op basis van welke onderzoeken de behandelende arts tot zijn diagnose is gekomen. Het attest is overigens dermate summier ingevuld dat het de Raad dan ook eerder lijkt dat de geattesteerde geheugenproblemen louter gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen. Hoe dan ook kan uit het attest niet worden afgeleid dat verzoekers cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn asielmotieven op een coherente, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker zowel bij het indienen van zijn derde asielaanvraag als tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen in staat is gebleken om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit niets blijkt dat hij tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven of het beantwoorden van de hem gestelde vragen omwille van stress of om enige andere reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om correcte en coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker slaagt er dan ook allerminst in aannemelijk te maken dat hij bij het indienen van zijn derde asielaanvraag of tijdens zijn gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Gelet op het voorgaande, biedt verzoeker evenmin een valabele verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het tijdstip waarop de bloedwraak tegen hem zou zijn uitgesproken: *“Verder moet vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over het tijdstip waarop de bloedwraak tegen u werd uitgesproken in verband met de moord op de medewerker van een Russische speciale dienst die destijds door uw twee legergenoten werd gepleegd. U verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor uw derde asielaanvraag dat de bloedwraak werd uitgesproken twee jaar geleden, in 2012 (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 6). Echter, verder in de loop van het gehoor verklaarde u eveneens dat de ouders van uw familie samenkwamen met de ouders van de familie van de vermoorde persoon omwille van de bloedwraak en dit contact had plaats gevonden in 2008 (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 7). Toen u er werd op gewezen dat het onlogisch is dat ouders omwille van een bloedwraak bij elkaar komen, jaren voor dat deze bloedwraak werd uitgesproken, antwoordde u dat het in 2008 geen verzoeningspogingen betrof, maar dat de familie van de vermoorde persoon de vraag kwam stellen waarom u zich niet aanbood bij hen, indien u werkelijk onschuldig was, en stelde dat indien u niet bij hen zou langsgaan, ze een bloedwraak zouden uitspreken (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 8). Deze uitleg overtuigt niet, daar u eerder uitdrukkelijk had aangegeven dat de ouders in 2008 bij elkaar kwamen net omwille van de bloedwraak tegen u (3de AA CGVS 5/08/2014 p. 7).”* In zoverre verzoeker deze inconsistenties in zijn verklaringen nog tracht te verklaren, stellende dat hij de feiten inzake het uitspreken van de bloedwraak niet goed heeft geformuleerd, dat het gehoor bij het Commissariaat-generaal plaatsvond in de Russische taal, die hij helemaal niet perfect beheerst zodat hij niet altijd vlot en correct kan communiceren in het Russisch – dat niet zijn moedertaal is – en hij gemakkelijk fouten kan maken, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker bij het indienen van zijn verschillende asielaanvragen telkenmale zelf om de bijstand heeft verzocht van een tolk die de Russische taal machtig is. Ook in voorliggend verzoekschrift vraagt verzoeker overigens door de Raad ter zitting gehoord te worden in de Russische taal. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker zich tijdens zijn asielprocedure zou willen uitdrukken in een taal niet hij niet goed beheerst.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven: *“Aangaande de nieuwe documenten die u en uw echtgenote in het kader van jullie huidige asielaanvraag neerleggen - namelijk een opsporingsbericht d.d. 22 augustus 2013, een brief van uw bureaus met kopieën van hun binnenlandse paspoorten en de schriftelijke verklaring van uw vrouw - ter ondersteuning van uw asielrelaas, zij benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvragen, die in het kader van uw huidige aanvraag enkel kan worden bevestigd, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.*

Aangaande het opsporingsbericht d.d. 22 augustus 2013 moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde dat het bericht op een bord bij het politiebureau hing waar uw broer het zag en het eraf heeft gehaald (3e AA DVZ, verklaring, rubriek 17). Vastgesteld dient te worden dat het opmerkelijk is dat dit opsporingsbericht, dat immers gericht is aan de hoofden van verschillende politiekantoren, bedoeld om intern informatie door te geven, zomaar uitgehangen werd voor het grote publiek op een bord bij het politiebureau. Bovendien bevat het bericht, gericht aan de politiehoofden van andere regio's, grammaticale anomalieën. Van een dergelijk attest uitgaande van een officiële dienst kan redelijker wijze verwacht worden dat dit grammaticaal correct zou

zijn opgesteld. Deze vaststellingen doen bijgevolg (verder) afbreuk aan de authenticiteit van dit opsporingsbericht.

Met betrekking tot de schriftelijke verklaringen van uw echtgenote en de schriftelijke verklaringen van uw burens aangevuld met kopieën van hun binnenlandse paspoorten, moet worden vastgesteld dat deze stukken subjectief van aard zijn, daar ze uitgaan van familieleden en burens, en er dan ook geen objectieve bewijswaarde aan toegekend kan worden. Deze stukken kunnen bijgevolg evenmin afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Uit het medische attest op naam van uw vrouw kan enkel worden afgeleid dat zij werkonbekwaam was van 08/07/2014 tot 10/07/2014. Verder levert dit attest geen bijkomende informatie in verband met jullie beweerdte terugkeervrees. De geboorteakten van u en uw gezin alsook uw huwelijksakte werden reeds neergelegd ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag en in dit kader beoordeeld."

Met de argumentatie dat uit het door hem voorgelegde opsporingsbericht en de andere documenten blijkt dat hij verder wordt vervolgd en gezocht in Dagestan en dat de vermelding van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over algemene corruptie in zijn land van herkomst enkel gaat over de algemene situatie in Dagestan en Rusland, hetgeen niets te maken heeft met de bewijzen die hij voorlegt, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Russische Federatie – Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen van 10 juni 2013) niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook de loutere stelling dat zijn verklaringen over de oproepingen en de huiszoekingen "kunnen" overeenstemmen met de realiteit in Dagestan is niet afdoende om de pertinente vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten. Tot slot kunnen ook de blote beweringen dat mensen die in Dagestan in politiekantoren werken vaak de Russische taal niet perfect beheersen, dat officiële papieren in Dagestan vaak onvolledig of foutief worden ingevuld en dat daarom in dergelijke documenten vaak grammaticale anomalieën voorkomen, de Raad allerminst overtuigen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat er redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat een opsporingsbericht, uitgaande van een officiële dienst, grammaticaal correct zou zijn opgesteld. Verzoeker brengt met zijn ongefundeerde beweringen geen concrete elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Met de stelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit en andere dossiers zelf bevestigt dat er diverse mensenrechtenschendingen zijn in Dagestan en Tsjetsjenië, zoals illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, foltering – ook in het kader gefabriceerde beschuldigingen – , afdwingen van bekentenissen, ... slaagt verzoeker er evenmin in aan te tonen dat zijn relaas waarheidsgetrouw zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen het besluit van de commissaris-generaal dat er voor burgers in Dagestan actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat hij in het verzoekschrift uitdrukkelijk stelt niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te verzoeken. De Raad ontwaart in het administratief dossier ook geen elementen die de toekenning van de subsidiaire bescherming kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.4. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS